

langt, langt høiere opspændte Fordringer og derved har bragt dem ned til en Vej, der ganske anderledes gjør det muligt for os at fortsætte den fredelige Tilværelse uden store Konflikter og i alt Fald nu kan siges at gjøre det muligt at føre et politisk Liv, der stræber efter Maal i Stedet for at stræbe efter Kamp.

J. N. Hansen: Jeg skal bestræbe mig for at fatte mig kort, da jeg tror, det lakker henad den Tid, man skulde se at blive færdig. Overfor den ærede Finantsminister skal jeg saa meget mere fatte mig kort, som jeg erkjender, at det Spørgsmaal, der er blevet forhandlet, ligger noget fjernt fra Finantsloven, men det er jo heller ikke bragt ind i Diskussionen af mig. Over for den ærede Finantsminister skal jeg blot nævne, at der tidligere har været bragt Forslag frem om Formandspladserne i Amtsrådene og i Byrådene, og det af et Folkething, hvori det nuværende Flertal ikke var Flertal. Kunde de Forretninger, vore 18 Amtmænd have, ikke fuldstændig udføres med 10 eller 12, idet Afskilligt kunde lægges sammen, medens dog vedkommende Amtmænd fuldkommen kunde bestyde det? Kunde ikke vore Amtsforsvalteres Forretninger overdrages til Tolboppebørfelsbetjentene omkring i Kjøbstæderne? Jeg kunde nævne Afskilligt, hvorom der allerede har været stillet Forslag, som ere forsvarede af Mænd her i Thinget, der ingenlunde høre til den Side, hvortil jeg hører, men som dog have forenet sig derom. Dette maa være nok angaaende dette Punkt. — Naar den ærede Minister som Noget, der kunde hidrøre fra Ministeriets Fortjeneste, antillede en Sammenligning med Hensyn til, hvorledes Flertallet i de sidste 2 Aar er traadt frem, og gjorde opmærksom paa den Forskjel, som den ærede sidste Taler ogsaa kom ind paa, der er imellem dets Optræden nu og tidligere, skal jeg bemærke, at denne Forskjel forklares overordentlig let, uden at det behøver at siges, som den ærede Taler sagde, at vi have skiftet Sindelag. Vort Sindelag, vor Lænkemaade og vore Grundsatninger ere ganske vist de selv samme, men Sagen er den, at vi gik ud fra, at de konstitutionelle Midler, der ere givne os i vor Grundlov, vilde blive respekterede her i Landet i det samme Omfang og paa samme Maade som i andre konstitutionelle Stater. Vi anvendte derfor de Midler, hvorved man gik den ligefremme Vej, og ventede, at Regjeringen vilde give dem Anerkjendelse; men da man saae, at Ministeriet ikke brød sig om, at disse Midler bleve anvendte, at det satte sig ud over al mulig konstitutionel Praxis, og da denne Fremgangsmaade saaledes under de nuværende Forhold viste sig ikke at kunne føre til nogen Udgang, maatte man vælge en anden Fremgangsmaade, der maalken kan være mere virksom over for et saadant Ministerium, der tilføjesætter det Hensyn, man ellers pleier at vise til disse konstitutionelle Midlers Anvendelse. Man har

nu for Diebliffet valgt en Slags Vaabensstilstand, og det ærede Medlem kommer til at lade os selv om, hvorvidt vi finde det rigtigst eller ikke, men en Vaabensstilstand er jo kun midlertidig. Hvorvidt den skal vebblive, og hvor længe den skal være, beror ikke udelukkende paa den ene Part, men paa de 2 Parter, nemlig dem, der maatte antage, at den nuværende Tilstand er en Vaabensstilstand. Det er ingenlunde et Regn paa et forandret Sindelag, naar 2 Parter, der ligge i Kamp med hinanden, til en vis given Tid enes om ikke at fortsætte den paa samme Maade som hidtil, men afvente Forholdene. Naar det ærede Medlem talte om, at Flertallet, saa vidt han kunde se, ikke nu vilde have nogen Konflikt, ligger Svaret derpaa ligefrem i, hvad jeg har sagt, nemlig at en Konflikt har pøst sig at være aldeles unyttig overfor dette Ministerium. Det bliver stibende uagtet Konflikten, og det siger, at, om end Bælgerne indseende her til Thinget dobbelt saa mange af dem, der ere paa vor Side, vil det endda blive stibende. Da vi altsaa have set, at slige Konflikter ikke medføre nogen Nytte, er det en Selvfølge, at man undgaar dem, thi de ere ikke saa behagelige, at man af den Grund skulde fremkalde dem; man maa lade Forholdene glide hen, indtil Omstændighederne forandre sig. Det ærede Medlem, som er meget rig paa Fremtidstanter, kom til at tale om Pantserfisket og hentydede i saa Henseende til en Ytring af mig. Han spurgte, om vi, naar vi fik et Ministerium, der i alle andre Sager havde de samme Grundsatninger som vi, eller som omtrent var i Overensstemmelse med Folkethinget — lad mig bruge dette Udtryk — ligesom ogsaa med Landstinget — for at forebygge ydeligere Mistydning vil jeg spie dette til — og naar baade den nuværende Krigsminister og den nuværende Marineminister kom ind i et saadant Ministerium, vilde, hvis Marineministeren fremkom med et Forslag til et saadant Pantserfisk, svares, at det er en Umulighed, at disse to Ministre kunne komme ind i et saadant Ministerium, og desuden kan det ærede Medlem jo paa ingen Maade vide, om et saadant Ministerium vilde fremsætte Forslag til et saadant Pantserfisk. Han kan slet ikke vide, hvad et kommende Ministerium, der var saa forandret, som han forudsatte, vilde foreslaa med Hensyn til Søværnet, Hæverordningen osv. Dette staar imidlertid ikke i Strid med, hvad jeg udtalte om, at vi, hvis der kom et Ministerium, som i det Væsentlige hylbede de Grundsatninger, jeg hylber, og det sagde: Det er ogsaa vor Overbevisning, at et saadant Pantserfisk er nødvendigt, kunde gaa ind derpaa, thi jeg fik da netop den Sikkerhed, jeg nu savner. Jeg har en saa stor Mistillid til det nuværende Ministerium, at jeg slet ikke tror, at det, Ministrene her fortælle os, stemmer med mine Grundsatninger; Ministeriets Grundsatninger ere i det Hele modsat mine. Det ærede Medlem